

ВІРУЮ

Ціна дороги на небо

Щоб хто-небудь міг заробити собі дорогу на небо, йому потрібно було бути безгрішним в думках, словах і ділах (Мт. 5:20-48). Оскільки ніхто таким бути не може, ми не можемо оплатити дорогу до неба. Згідно з висловом апостола Павла, замикаються «всілякі уста, щоб став увесь світ винний Богові» (Рим. 3:19). А якщо ми не можемо заплатити ціну, неминуча кара за гріх. «Бо заплата за гріх — смерть» (Рим. 6:23). Неба не те що важко досягнути — неба досягнути неможливо!

Ми можемо досягнути неба тільки якщо нам його подарують.

Хтось інший повинен заплатити ціну за вхід і запропонувати нам його як дарунок. Встановлення дружніх стосунків з Богом і досягнення неба або неможливі і недосяжні, або це безплатний дарунок. Альтернативи немає.

Але якщо щось дається задармо, це зовсім не означає, що ця річ проста, нічого не варта чи дешева.

Ціна, яка була заплачена для того, щоб ми могли потрапити на небо, така висока, що ми навряд чи можемо збагнути це своїм обмеженим розумом. Бог в Особі Ісуса Христа прийняв на Себе людське тіло і умалив Себе (Фил. 2:5-8). Єдинородний Син Божий запропонував Себе як

жертву за наші гріхи. Він помер, щоб заплатити за всі наші гріхи. Ось скільки коштувало наше спасіння! Воно коштувало Богові життя Його єдиного, улюбленого Сина.

Оскільки Ісус Христос був готовий померти, щоб заплатити ціну покарання за наші гріхи, Бог може тепер розглядати нас як безгрішних, якщо ми приймаємо цю плату (2 Кор. 5:21). І було б надзвичайно нерозумно відкидати щось тільки тому, що воно дається задарма.

Багато людей підозріливі й обережні у всьому, що дається задарма. Але прийняти спасіння в дарунок — наша єдина надія. Ми не можемо дозволити своєму «я», своїй гордині стримати нас від прийняття такого безцінного подарунка. Чи прийняли ви його, друзі?

Незвичайне досягнення

В Угорщині дитина народилася через три місяці після того, як у її матері констатували смерть мозку. Всі говорять про чудо.

Світовими медіа розійшлася інформація про незвичайне досягнення угорських лікарів: їм вдалося довести до народження дитину, матір якої вже не була живою протягом трьох місяців. Навесні цього року в 31-річній угорки було стверджено смерть мозку. Драма була подвійною, оскільки молода жінка перебувала на 15-му тижні вагітності. Тоді лікарі з медичного центру при університеті Дебречина запропонували підключити жінку до апаратури життєзабезпечення, що давало принаймні мінімальний шанс урятувати ще не народжену дитину. Ішлося не про якийсь там невизначений «плід», а саме про дитину. Нікому й на думку не спало, що він має справу з якимось там комплексом клітин. Рятували життя людини.

Дитина розвивалася під постійним наглядом лікарів, її провідували тато і бабця. Коли на 27-му тижні вагітності виникли порушення кровообігу, медики вирішили провести кесарів розтин. Маленька дитинка важила близько 1,4 кг.

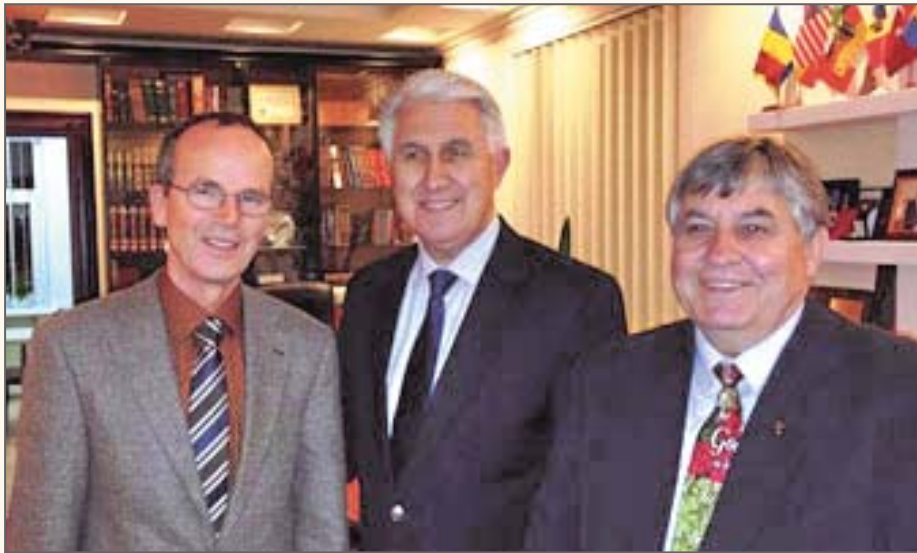
Ця непересічна подія сталася ще в липні. Упродовж тривалого часу пресу не інформу-

вали про те, що відбулося. Лише недавно про це «медичне чудо» повідомлено на прес-конференції. Професор Бела Фулешді запевнив, що дитина здорова і добре розвивається.

Це дивовижно і неймовірно. Не тільки з огляду на таке непересічне народження, на велику волю до боротьби тих угорських лікарів за життя дитини. Дивує також і те, що в той самий час, коли світ захоплюється чудесним народженням, безліч людей нічого не мають проти убивання таких дітей у процедурі під назвою «аборт». Якщо абортмахери переконують нас, що на 12-му, 15-му чи й 27-му тижнях вагітності ми можемо говорити не про «людину», а тільки про «плід», то кого ж тоді рятували угорські лікарі? Чому вони взялися за таку дорогу і непевну щодо шансів на успіх процедуру, аби рятувати те, що це «не є людиною»?

Повертаючись до теми померлої мами: після народження дитини найближчі родичі померлої дали дозвіл на пересадку її органів, що врятувало життя чотирьом іншим людям. Хоч один з оперованих помер, четверо інших живуть, тому що людям з оточення померлої жінки не забракло любові. Лікарі виконали пречудову роботу, сім'я знала, що в лоні померлої перебуває справжня людина, а не якась цитоплазма. Бог так діє в буденності. І, як зауважив хтось, інколи Він має обличчя лікаря.

Захистимо майбутнє

Головний офіс ЦХВЕУ відвідав генеральний секретар Європейського Євангельського Альянсу Нейк Тремпер, який прибув на зустріч разом із экс-керівником цієї християнської організації, президентом Болгарського ЄА Ніком Недельчевим.

Представники ЄЄА обговорили зі старшим єпископом Михайлом Паночком низку питань, що стосуються налагодження братерської співпраці. Вони цікавилися його баченням щодо процесів, які відбуваються нині у церквах країн Західної Європи. Нейк Тремпер, зокрема, зазначив, що сьогодні європейські

церкви потребують допомоги віруючих з України.

Під час зустрічі мова йшла про налагодження стосунків у середовищі християнської молоді, про необхідність започаткувати проекти, які дадуть змогу молодим людям із країн ЄС відвідувати Україну та більше спілкуватися з ровесниками в українських церквах.

За словами старшого єпископа ЦХВЕУ Михайла Паночка, об'єднання зусиль євангельських християн у Західній і Східній Європі допоможе не тільки духовно зміцнити, але й реально захистити від руйнації євангельські церкви в Європі, які сьогодні слабнуть під натиском матеріалізму і секуляризму.

chve.org.ua

Чому я на Майдані

Напевно, нас занадто довго переконували, що віра дуже далека від держави. Що віруючі люди мають просто молитися і жити так, як їм це продиктують ті, хто керує країною (часто безбожно та безвідповідально).

Ісус, апостол Павло, Неємія, Даниїл — люди, які своїм життям показали, що їм було небайдуже, де вони живуть і який стан справ у суспільстві. Вони, можна сказати, у свій час, були революціонерами. Усі ці люди займали дуже активну позицію в суспільстві, засуджуючи гріх публічно, окрім того, що були ревними молитовниками.

Хто, як не ми, ті, що вірять в Бога, повинні активно відстоювати принципи чесності, справедливості, правди, віри, чистоти, боротьби із злом через публічну демонстрацію наших переконань.

Так легко відсторонитися від подій, які є доле-носними для держави. Так легко сказати, мовляв, я буду молитися. Так легко критикувати інших.

Але так важко дійсно постити і молитися за державу, в якій живемо, так важко вийти на Майдан і сказати: «Стоп неправді, стоп корупції, стоп обкраданню громади, стоп насиллю, стоп бездумній наживі...»

Влада повинна усвідомити, що вони — слуги

народу! А хто їм нагадає про це, якщо не ми? Хто попередить їх про беззаконня та Божий суд, якщо не ми? Хто їм скаже, що ми маємо право на чесну владу, на владу, яка думає про свою країну та людей, яка бореться зі злом та дбає про правду і справедливість?

Друзі, ми відповідальні за країну, в якій живемо! Ми відповідальні, щоб за неї ревно молитися та постити і просити Бога, щоб Він благословив цю землю. Ми відповідальні, щоб бути активними громадянами, щоб зупинити те зло, яке панує в ній. Ми не маємо права просто сидіти по своїх домах і просто спостерігати. Ми маємо вийти на майдани, щоб у повний голос прикликати Боже Ім'я на цю землю та заявити про правду, справедливість та суд!

Якщо ми не будемо байдужими до всього того, що відбувається в країні, і будемо діяти, — Бог почує нас, помилує нашу землю і допоможе нам!

«І правосуддя назад відступилося, а справедливість здалека стоїть, бо на майдані спіткнулася істина, правда ж не може прийти, і істина зникла, а той, хто від злого відходить, грабований... І це бачить Господь, і лихе в Його очах, що права нема! І Він бачив, що немає нікого, і дивувався, що немає заступника» (Ісаїя 59:14-16).

Сергій ГУЛА

Мирослав Маринович: Автентика східного християнства може збагатити Західну Європу

Мирослав Маринович, мабуть, третину свого життя провів у подорожах. За радянських часів ці подорожі були не з власної волі. Ставши членом Української Гельсінкської Групи, він, фактично, підписав собі вирок на довгі роки ув'язнення і заслання. Тепер він подорожує з власної волі, читає лекції в університетах світу, виступає на міжнародних форумах. Досвід глибокого пізнання різних світів допомагає побачити «золоту середину», переваги та хиби кожної суспільної системи. Саме тому ми звернулися до п. Мариновича з проханням прокоментувати релігійний вимір процесу євроінтеграції України.

— У чому, на Ваш погляд, полягає відмінність між західноєвропейським і українським суспільствами у площині релігійності?

— Для західноєвропейського суспільства дуже важливі зміст віри, її євангельське наповнення, а обрядовість відступає на другий план. Для нашого ж християнства обрядовість дуже часто заступає євангельську суть віри. І людина, відбувши в храмі богослужіння, вважає, що вона виконала свій християнський обов'язок. А вийшовши з храму, може відразу агресивно накинута на іншу людину в громадському транспорті за те, що та наступила їй на ногу. Тому нашим великим завданням була і буде євангелізація сердець. Бо віра виявляється не в тому, що хтось одягає у храмі хустину, а хтось — ні, а в тому, як ти ставишся до ближнього.

Ми вважаємо, що на Заході віра занепадала, там закриваються храми, бо для нас дуже важливі оці зовнішні атрибути. Але, на противагу цьому, в Західній Європі ми бачимо християнство, інкультуроване в міжлюдські стосунки. Міра пошанування гідності людини, міра толерантності до іншого, готовність прийняти думку іншого часом просто вражають.

На Заході візит до чиновника не буде для вас драгтим. У наших же установах люди стоять годинами в чергах у коридорах, де немає куди присісти, щоб нарешті дійти до того чиновника. Їх ще поганяють по різних кабінетах. Тому для мене виразною ознакою сучасної західної цивілізації є оце втілене християнство, яке виражається в повазі до іншого.

Так, храми там можуть закритися. Але ми маємо пам'ятати слова Христа: «Не кожен, хто говорить до Мене: Господи, Господи, — увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця». Ось хто до вподоби Богові. Я не захищаю закриття храмів. Але мушу сказати, що західна цивілізація не настільки карикатурно арелігійна, як її часом показують наші полемісти.

— Часто висловлюють думку, що східне християнство може допомогти Західній Церкві у справі нової євангелізації старої Європи. Чи справді ми маємо такий потенціал? Що ми можемо їм дати? Адже в Європейському Союзі є вже дві країни з міцним східнохристиянським корінням: Греція і Румунія. І поки що не видно активних виявів їхнього східнохристиянського потенціалу.

— Так, Греція і Румунія є членами Європейського Союзу, але, на мою думку, вони разом ще не є тією «другою легенею», якою також повинна дихати Європа. Європейський Союз — це, поки що, лише «одна легена», до якої долучились кілька «бронхів» з тієї другої, східної легени. Можливо, ситуація зміниться, якщо справді Молдова, Грузія та Україна увійдуть у Європейський Союз. У цьому випадку Україна важлива не тому, що я українець і хочу, щоб вона відіграла важливу роль, а тому, що вона репрезентує собою Київ. Навіть краще сказати: Київ репрезентує її. Київ — це важлива точка на земній кулі; точка, в якій утворилось Київське християнство, дочірнє і щодо Сходу, і щодо Заходу. Тому майбутня релігійна конфігурація Європи ще буде формуватися.

Але існує одна небезпека: ми можемо підмінити цінності східного християнства, його автентичності, як промовляв до всіх, на звичайне ретроградство. Я боюся, що ми можемо підмінити його ортодоксією в гіршому сенсі цього слова — тупим східнохристиянським фундаменталізмом, який підносить себе за рхунком приниження Заходу, який обзиває всі новітні тенденції руйнацією християнства і не шанує дію Святого Духа в людині сьогодні.

Я дуже боюся фундаменталістського триумфалізму — мовляв, «ми вас зараз навчимо, як жити». Така постава не лише не розкриє потенціал східного християнства, але може й довести його до руїни. Тому, входячи в Європу, ми мусимо зрозуміти, у чому ми відстали і що нам треба перейняти від західної цивілізації, інакше програємо. А також зрозуміти, що саме є нашою автентичною, яку ми повинні оберегти і яка має цінність для Європи загалом. Відрізнити одне від другого не завжди просто. Це буде робитися (вже робиться) на спробах і помилках. Але я вірю, що це можливо.

Хотів би також пригадати Ісусову притчу про таланти. Це надзвичайна метафора для історії християнства. Західне християнство пустило свої монети, свої таланти в обіг. І вони дали результат, дали прибуток. Хіба вони не помилилися? Звісно, помилилися. Але вони не закопали своїх талантів. У східному ж християнстві існує спокуса закопувати талант. Мовляв, ми повинні його берегти. Я нещодавно чув, як один поважний православний єпископ так і сказав: «Ми отримали істину об'явленою і повинні її такою зберегти». На мою думку, це хибний шлях. Ми не маємо права повертати господареві цей талант непримноженим, а це означає пустити його в богословський обіг, мати сотні богословів, щоб вони пускали в обіг ті християнські цінності, що їх ми зберегли на Сході. І тоді можна буде сказати, що ми щось дамо Західній Європі.

давно чув, як один поважний православний єпископ так і сказав: «Ми отримали істину об'явленою і повинні її такою зберегти». На мою думку, це хибний шлях. Ми не маємо права повертати господареві цей талант непримноженим, а це означає пустити його в богословський обіг, мати сотні богословів, щоб вони пускали в обіг ті християнські цінності, що їх ми зберегли на Сході. І тоді можна буде сказати, що ми щось дамо Західній Європі.

— У дискусіях довкола євроінтеграції України ті, що кардинально виступають проти цього процесу, говорять про тотальну аморальність Західної Європи, про те, що Європейський Союз є «царством морального беззаконня». Як Ви особисто оцінюєте ті загрози, що їх несе з собою євроінтеграція?

— Передусім, хочу сказати, що не все хибне у цій обачності щодо Заходу. У таких критичних зауваженнях є багато справедливих і слушних моментів. Захід мусить усвідомити безпеку новітньої глобальної етики — уявлень про те, що давня релігійна парадигма вичерпала себе й потрібне щось нове. І це «нове» людина починає конструювати сама, своїм розумом. Ознакою цього, наприклад, є зречення понять «мати» і «батько» як застарілих. Тепер пропонують позначати батьків номерами — «№1» і «№2», без вказівки на стать. Вважають, що цінності, на яких людська цивілізація зростала досі, вичерпали себе і що треба будувати світ на зовсім інших базисах. Це небезпечно. Це так само небезпечно, як і комуністична ілюзія про те, що можна вибудувати нову цивілізацію без Бога.

Але, розуміючи це, я не кажу: «Ой, не йдімо туди, в цю Європу». Тому що я переконаний: це не перший виклик, який стоїть перед західною цивілізацією, і вона має регулятивні механізми, як це можна подолати. Ми ж не маємо таких механізмів. Ми накопичуємо наші шлаки, наші помилки аж до того часу, поки воно все вибухає. І тоді, як казали більшовики, «разрушим все до основанья, а затем... мы наш, мы новый мир построим». Так, нині існує виклик цієї новітньої глобальної етики, але у тій же секуляри-

зованій Франції були багатомільйонні демонстрації протестів проти цієї нової етики. Чому ми в Європі бачимо тільки одне, а не бачимо іншого? Чому ми не хочемо бути в солідарності з тією нормальною, тверезою західною Європою?

— Це одна важлива точка української ситуації — це стосунки між різними конфесіями. Як євроінтеграція може вплинути на міжцерковні стосунки в Україні? На стосунки між Церквою і державою?

— Спершу щодо стосунків між Церквою і державною владою. Не варто вважати, що в Західній Європі існує лише одна модель стосунків між державою та Церквою. У Німеччині, наприклад, існує дуже глибока співпраця між релігійними організаціями й державою, яка відбувається на основі невторчання у справи одне одного. А наше нинішнє позірне розмежування Церкви і держави, коли Церкві заборонено втручатися у справи держави, але державі дозволено втручатися у справи Церкви, більше схоже на лукавство. Це імітація. Тому, прийшовши в Європу, ми навчимося правильно забезпечувати співпрацю між Церквою та державою, тобто зберігати законну автономію обох сторін і їхнє співробітництво на користь суспільства там, де ця співпраця логічна.

Щодо міжконфесійних стосунків, то хотів би нагадати про візит делегації Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій України до Канади. Під час цієї поїздки посланці України брали участь у засіданні нижньої палати парламенту Канади, під час якого митрополита Андрея Шептицького було визнано прикладом відданості основним правам людини у світі. Коли в залі парламенту оголосили про присутність української делегації, всі її члени підвелися. Кожен з них був одягнений у своє облачення чи світський одяг: православні, греко-католики, римо-католики, протестанти, євреї, мусульмани. Це був цілий калейдоскоп релігійних традицій. І увесь парламент ушанував їх оплесками за те, що вони разом і дружно приїхали й постали так перед усім світом. Можливо, провідники релігійних спільнот України тоді вперше відчули, як багато вони здобули від того, що вони разом. Якби вони не стояли разом, то тієї пошани не було б.

Ми забуваємо про додаткову вартість того стану, коли ми разом. Бо тоді ми можемо свідчити світові, і тоді нас приймають і шанують. Я переконаний, що наші ієрархи та інші вірні це швидко зрозуміють. Зрештою, вони це зрозуміли ще під час Помаранчевої революції, бо стосунки між Церквами до 2004 року й після радикально відрізняються. Ми й далі можемо сприймати одне одного з підозрою, але після Помаранчевої революції вперше з'явився для Церков спільний порядок денний. І керівництво Церков уже починає це усвідомлювати. А з можливим входженням у Європу це відчуття буде лише підсилюватися.

Розмовляв Анатолій БАБИНСЬКИЙ. РІСУ (друкується зі скороченнями).

Інтернет і хитросплетіння людської пам'яті

Щодня замість того, щоб самим згадувати про події, дати, назви і визначення, ми захоплюємося в Інтернеті і швидко отримуємо відповідь. Без найменших зусиль. Але чи не втрачаємо ми тим самим пам'ять? Як така доведена до автоматизму поведінка відбивається на нашому мозку?

За сімейним обідом заходить розмова про політику. І раптом у розмові спливає померлий в кінці 80-х років ХХ ст. румунський диктатор. Ніхто не може згадати його ім'я. Одні напружують мозкові звивини, інші хапаються за довідник, а треті тягнуть до кишені за смартфоном. Вуаля! «Вікіпедія» миттєво виносить вердикт: Ніколае Чаушеску.

Такі історії нині не рідкість. І дехто побоюється, що Інтернет і Google «розм'якшують» мозок у своєму прагненні спростити нам життя. Англомовний публіцист Ніколас Карп 2010 року випустив есе під назвою «Чи не робить Інтернет тупішим?», в якому заявив, що «всесвітня павутина» вплинула на його пам'ять і здатність до концентрації. Насправді ж, як вважають фахівці, Інтернет не призводить до порушень пам'яті, але змінює сам процес пошуків, читання і засвоєння інформації.

Американський психолог Бетсі Сперроу

першою спробувала оцінити вплив Інтернету на пам'ять. Ще 2000 року вона провела своєрідний експеримент. 100 студентів Гарварду посадили за комп'ютер і доручили, здавалося б, просте завдання: запам'ятати 40 абсолютно звичайних фраз на візреч: «Око страуса більше від його мозку». Якщо вони вчаться у вищій школі, то без проблем засвоюють все це, думає ви. Та виявилось, що їм довелося докласти немалих зусиль. У дослідженні, опублікованому 2011 року в журналі Science, констатується, що людина набагато гірше запам'ятовує інформацію, коли знає, що вона зберігається на комп'ютері. За словами Бетсі Сперроу, студенти набагато краще пам'ятали, де можна знайти ті чи інші дані, аніж саму інформацію.

«Усе це — спосіб економити енергію», — пояснює професор Монреальського інституту неврології Алан Дегер, який займається питаннями впливу Інтернету на мозок і залежність людини від мережі. Коли ви складаєте список покупок, то відзначаєте те, що вам потрібно, але потім відразу забуваєте про нього, говорить він. Так само і з Інтернетом. «Ми просто не запам'ятовуємо інформацію, яка легкодоступна в будь-який момент часу».

Інтернет — це потужний інструмент, який може загострити певні види залежностей,

також вважає професор Дегер. Так, наприклад, деякі «шопоголіки» сприймають сайти на візречі eBay як справжній Ельдорадо: «У мережі їм набагато простіше спустошити свій банківський рахунок, накупивши тисячі пар взуття».

Вчені, які займаються оцінкою впливу цифрового середовища на читання і пошук інформації, звертають увагу і на велику кількість доступних джерел в мережі. Таким чином, розвиток мережі спричинив великі зміни порівняно зі старою доброю друкованою книгою.

Крім того, сумнівні джерела інформації теж змушують працювати наші сірі клітини. У друкованому середовищі існують свої механізми відбору та фільтри, які перешкоджають публікації всього, що тільки потрапляє під руку. Але з приходом Інтернету все змінилось.

У відповідь у користувачів розвиваються механізми інтелектуального захисту. До 15 років учням властиве найвніше сприйняття джерел інформації. Найчастіше вони не відчували необхідності в тому, щоб перевірити отримані відомості. Тому дорослим потрібно спрямовувати їх так, щоб вони вчилися міркувати самі і набули імунітет до негативного впливу Інтернету.

inosmi.ru.

Європарламент не визнав аборт фундаментальним правом людини

Європейський парламент більшістю голосів відмовився голосувати за так званий звіт парламентарки Едіт Есетрел (соціал-демократи), який вводив поняття «права на аборт як фундаментального права людини».

Європарламентарі відмовилися голосувати за резолюцію, яка хоча й мала рекомендаційний характер, однак змушувала всіх сприяти аборті, а також вводила нове право людини, яке не відоме жодному міжнародному зобов'язуючому документу.

Своє рішення вони аргументували тим, що введення цього права йде врозріз з гарантованим фундаментальним правом людини на свободу совісті і віросповідання.

Європарламент виразив також незадоволення позицією єврокомісарів, які підтримали цей скандальний рекомендаційний звіт.

В Італії бракує громадян

В Італії бракує мільйонів громадян — тих, кому просто не дозволили народитися. Їхня відсутність — одна з головних причин кризи, яку нині переживає ця країна.

Дискусії на тему кризи в Італії вельми голосні. Однак рідко називається така причина економічного спаду, як демографічні передумови, і тим більше ніколи не згадується про аборті, які позбавили цю країну мільйонів громадян. Їхнім наслідком і стала нинішня демографічна катастрофа.

Фахівці вказують на знаний повсюдно парадокс італійської демографії. Італійці хочуть мати дітей — однак не мають. Причина — брак продуманої державної політики та культура, яка не шанує життя.

Кредо.

Сергій САННИКОВ

Після того, як Господь Ісус був піднесений з землі, залишивши повеління йти і навчати людей аж до краю землі, християнство поширювалося, здебільшого, не завдяки апостолам, хоча вони і відіграли ключову роль, бо це були авторитети, стовпи Церкви. Але безпосередньо поширення нової науки лежало на плечах не тих видатних людей, а рядових членів церков. Вони щоденно займалися своєю безпосередньою працею і поширювали християнство без спеціальних програм, без особливих планів. І християнство поширювалося дуже швидко. Почавши з маленької групи послідовників Ісуса Христа, які всі помістилися в Єрусалимській горниці, до кінця III століття вони становили вже біля 10 відсотків населення Римської імперії.

Ми, звичайно, розуміємо, що це діяв Господь, Він поширював Свою науку. Але і сьогодні Він так само хоче поширювати Своє Слово, так само хоче спасати людей – не менше, ніж у перші століття. Воля Божа не змінилася. Змінилося, мабуть, ставлення членів церкви, тих, через кого Господь поширює Своє Слово.

У перші століття любов християн один до одного проявлялася дуже яскраво. Недарма імператор Юліан-Відступник, люто ненавидячи християн, змушений був констатувати, що їхня наука поширюється так стрімко лише завдяки «фанатично святому способу життя». Саме цей фактор допоміг християнству швидко завоювати Римську імперію.

Імператор Діоклетіан, який зацарював наприкінці III століття, зробив гоніння проти християн системними і дуже тішися, що завдяки його зусиллям християнство в імперії подолане повністю. На честь перемоги над християнами він навіть випустив монету, яку нині можна побачити в багатьох музеях. На звороті монети зображено жертвник, на ньому – телець, звична жертва римським богам, і надпис: «Поклоніння богам батьків відновлено».

Але яка насмішка історії: після нього зацарював імператор Костянтин, який не лише сам прийняв християнство, але й зробив його частиною ідеології римської імперії.

Уроки панівного християнства

Період панівного християнства почався з навернення імператора Костянтина, людини сильної, вольової, мужньої. Імператором західної частини Римської імперії його проголосили війська у 306 році, а вже 312-го він вирішує захопити всю імперію. І рушає на Рим, де на престолі сидів імператор Максенцій, якого зробила імператором інша частина армії. Так часто траплялося в історії Римської імперії.

Уроки історії

Похід на Рим був надзвичайною зухвалістю з боку Костянтина – його армія налічувала всього 25 тисяч чоловік проти 200 тисяч прекрасно підготовлених воїнів у Максенція, яких, до того, охороняли неприступні стіни Риму. Сам Рим був містом, яке ніхто з ворогів ніколи не міг перемогти. Тому похід проти Риму виглядав як надзвичайна зухвалість.

Костянтин зі своїм військом взимку перейшов через Альпи, чим викликав велике незадоволення – війська нарікали і не хотіли воювати. Але Костянтин побачив на небі знак хреста і почув голос: «Цим перемагай». Костянтин прийняв це як доказ того, що Христос, Бог християн, благоволило до нього і дає перемогу над Максенцієм. І повелів помістити зображення хреста на своїх стягах та готувався до битви, вже молячись Ісусу Христу.

Він багато знав про християнство, тому що його батько був дуже близький до християн, християни становили певну частку в близькому оточенні Костянтина.

Звістка про божественну поміч повернула війську бойовий дух, і в жовтні 312 року битва відбулася. Максенцій, всупереч усім правилам воєнного мистецтва, вийшов зі своїм військом з Риму – його жерці прорекли, що лише так він виграє – і вступив у бій. Для людей це була битва не просто двох імператорів, а двох релігійних систем. У результаті військо Максенція було розбите, сам він загинув, а Костянтин як імператор увійшов у Рим.

Ця подія перевернула історію не лише Римської імперії, але й християнства. Християнство знезацька опинилося в пошані. Костянтин проголосив себе християнином, наблизив до себе християнських єпископів, віддав своїх дітей на виховання до християнських вчителів

і всім показував, що він християнин, у всьому благоволячи до християн.

Іноді кажуть, що християнство при Костянтині стало державною релігією. Насправді це не так, але сам факт, що він позиціював себе як християнина, в очах його підданих виглядав досить переконливим, щоб вони розуміли, куди їм треба рухатися.

Так почалася християнізація Римської імперії. Починаючи з 313 року ситуація для християн кардинально змінилася. З переслідуваної меншості християни перетворилися на панівну більшість. Якщо перші три століття християнство зростало через євангелізацію – здебільшого особисту, сам на сам, про ніякі масові заходи і мови не було, то починаючи з 313 року, коли Костянтин оголосив себе християнином, християнство зростає завдяки так званій християнізації. Тобто зростає через прийняття розумом, а не вірою. Люди заявляли, що вони християни, при цьому зовсім не переживаючи якогось відродження.

Самі керівники Церкви – пресвітери і єпископи теж діяли цікавими методами. Скажімо, папа Григорій Великий відправив одного зі своїх служителів – абата Мелітія на місію в Британію, навчаючи, що при наверненні язичників треба руйнувати лише їх ідолів, а храми залишати, замінюючи їх жертвопринесення жертвопринесеннями істинному Богу. Тоді людям легко буде поміняти віру, адже за своїм звичаєм можна і далі ходити до тих самих храмів, вже поклоняючись істинному Богу.

Здається, дуже розумна політика. Але виходить, що для того, аби прийняти християнство, не потрібно міняти життя людей, досить просто замінити неправильного бога Ісусом Христом.

Ця місіонерська програма дуже по-

пулярна і сьогодні. Ми теж часто можемо стикатися з думкою, що при наверненні зовсім не обов'язково змінювати життя, досить змінити погляди. Якщо раніше людина не вірила в Бога, то хай тепер вірить, а життя може залишатися колишнім – та сама музика, та сама форма поведінки, ті самі звички і обряди. Мовляв, так зручніше. І скільки сьогодні церков, де стараються влаштувати все так, щоб людям було зручно, щоб вони почувалися комфортно.

Історія, однак, свідчить, що така місіонерська програма насправді нічого не дає для Царства Небесного. Формально Римська імперія дуже швидко стала християнською – вже на кінець IV століття не менше 90 відсотків населення імперії вважали себе християнами. Менше ніж за 100 років їх кількість виросла з 10 відсотків до 90 відсотків.

Але які це були християни? Чи були вони по-справжньому наверненими? Збереглося багато документальних свідчень тогочасних служителів про те, що люди, які приходять в храми, не змінюють своє життя. Наприклад, Августин в одному зі своїх послань пише, що люди йдуть до храмів, щоб догодити своїм начальникам, досягти якоїсь вигоди або просто з цікавості. Тобто християнами ставали з найрізноманітніших мотивів. Правда, Августин далі пише: «Сподіваюся, що деяких Божа благодать поведе далше, ніж вони думають йти». Тобто він натякає на те, що якщо вже людина прийшла в дім Божий, Господь буде впливати на її серце, і може, вона навернеться по-справжньому.

І такі випадки справді були. Але багато людей обманювали себе, думаючи, що вони християни, а їхнє життя залишалося незмінним. Найжахливіше те, що керівництво церков заохочувало таку політику. Це було вигідно. Християнство ніколи раніше не займало таких позицій, як зайняло за Костянтина. Єпископи стали шанованими людьми, їх запрошували у вище суспільство, до їхньої думки прислухалися.

На перший собор, який зібрали через конфлікт, що виник в Олександрійській церкві, було запрошено більше 300 єпископів. Собор проходив поряд з імператорським палацом в Константинополі, і сам імператор відкривав це зібрання. Пишнота прийому різко контрастувала зі шрами і слідами побоїв на обличчях багатьох людей, які ще зовсім недавно сиділи за свою віру в темницях або перебували на засланнях.

Це була дуже велика спокуса. І далеко не всі зуміли її витримати. Керівники здебільшого згодні вбирати в себе світ, а потім виховувати його, перетворюючи на християнський.

Історія показала, що цей шлях розвитку веде в глухий кут. Для того, щоб стати християнином, недостатньо змінити свої вірування і замінити статую старого ідола на статую Ісуса Христа. Щоб бути християнином, треба змінити життя. Потрібне справжнє переродження, справжнє відділення від світу – тільки тоді можливе істинне посвячення Ісусу Христу. Тільки тоді можна говорити про реальний плід християнства.

Не знаю, чому Господь допустив, щоб

Церква пішла таким шляхом і християнство стало поширюватися, в основному, кількісно, а не якісно. Але для чогось цей досвід Він, все-таки, допустив.

Сьогодні в Україні християни теж опинилися в сприятливих умовах, християнство нині пошанована система поглядів, і бути християнином – почесно. Політики часто заявляють, що вони християни.

Ми цим, звичайно, радіємо, особливо тим, що християнство нині навіть викладають у школах. Але ми повинні бути дуже обережними і розуміти, що істинне поширення християнства можливе не через кількісне оновлення, не тоді, коли люди розумом приймають християнство, а тоді, коли їхнє життя змінюється, коли вони можуть реально засвідчити про своє християнство новою поведінкою.

Не тільки імператори використовували християнство у своїх інтересах. Самі ієрархи церков почали залучати імператорів до вирішення своїх спірних питань, хоча до IV століття християни розбиралися у всіх проблемних питаннях самі. А тепер вони почали заручатися підтримкою політиків. І перший приклад цього подали за часів Костянтина, коли виникла суперечка між так званими донатистами і ортодоксальними християнами.

Донатисти вважали, що багато офіційних церков втратили свій зв'язок із Христом, втратили святість, тому що під час гонінь хтось із єпископів видав сувої Священного Писання гонителям, і це було страшним гріхом, зрадою. Надалі всі послідовники тої церкви не мали благодаті, позбулися Божого покровительства і, фактично, були гіршими за грішників.

Коли Костянтин став імператором в Римі, він повелів роздати певні подарунки – «благословення», як він казав, – для переслідуваних і гнаних християн по всій імперії. Однак донатисти не значилися у списках офіційних церков і не отримали цих подарунків. Вони образилися, що імператор обійшов їх своєю увагою, і почали апелювати до нього з вимогою розібратися в ситуації, мовляв, саме вони – істинна церква.

До речі, Костянтин дуже цікаво відповів на їх прохання влаштувати суд між ними і ортодоксальними християнами. Він сказав: «Яке безумство вимагати суду від людини, яка сама очікує суду Христового». Однак донатисти наполягали на тому, аби у справі розібратися, і він розібрався – правда, не на користь донатистів.

Це один з перших прикладів того, коли церковні служителі зверталися до властей з проханням навести в церквах порядок. Після першого ж вселенського собору імператор відправив на заслання тих, хто не погоджувався з рішеннями собору, тобто застосовує державну владу проти групи віруючих.

Страшно, коли християни втрачають особистий зв'язок із Христом, осліплені новим становищем, новими можливостями. І це теж урок для нас.

Це один факт – вже тоді висувається вимога вірити правильно, тобто так, як вірив імператор. Усіх інакомислячих оголошували єретиками. І це також була ціна, яку християнству треба було платити за своє панівне становище.

Агріппа — майже переконаний

«Ти мало що не намовляєш мене, щоб я став християнином», — так сказав цар Агріппа, почувши проповідь ув'язненого апостола Павла. Уважно читаючи 26-й розділ Дій апостолів, не можна не побачити, з яким незаперечливим переконанням наводить апостол Павло докази істинності вчення християнства.

У відповідь на реакцію царя Павло говорить: «Благав би я Бога, щоб чи мало, чи багато, — не тільки но ти, але й усі, хто чує сьогодні мене, зробились такими, як і я...»

Насправді в'язнем був не Павло, а цар Агріппа. І Павло не втратив нагоди вказати йому на Ісуса Христа, Котрий може дати справжню свободу.

Цар Агріппа добре зрозумів мету проповіді апостола. Тому й говорить: «Ти мало що не намовляєш мене, щоб я став християнином». «Мало що!» Які печальні слова!

Апостол закликає царя не до хрещення і не до приєднання до церкви, ні! Він закликає до покаяння, до примирення з Богом, до навернення, до живої віри в Ісуса Христа.

Згадаймо, що сказав Господь Павлові одразу після його навернення: «... Я тебе посилаю відкрити їм очі, щоб вони навернулися від темряви в світло та від сатаниної влади до Бога, щоб вірою в Мене отримати їм дарування гріхів і долю з освяченими» (Дії 26:17-18). У цьому дорученні чітко видно п'ять ознак істинної дитини Божої.

Найперше, християнин — це той, у котрого відкрилися очі, котрий навернувся від темряви до світла. Людина осягнула правду Божу не тільки розумом, але й серцем. Вона бачить свій гріх і знає, що без Бога вона — занепащений грішник. Її очі відкрилися для прийняття спасіння в Христі. І з твердою впевненістю така людина може сказати: «Господи — світло моє і спасіння моє».

Християнин — це людина, звільнена від влади сатани. Над нею більше не панує гріх. Вона пере-

стала бути рабом тілесної пожадливості і тепер служить Богові у святості і правді.

Третя ознака християнина — впевненість не лише в тому, що він звільнений від влади гріха, але і в прощенні своїх власних гріхів через Голгофську жертву Ісуса Христа.

Наступна ознака — віра в Ісуса Христа.

І останнє: християнин — це той, хто отримує долю з освяченими. Він більше не бере участь в неправедних і темних ділах, а спілкується з тими, хто омитий кров'ю Ісуса Христа.

Почувши все це, цар Агріппа говорить: «Ти мало що не намовляєш мене, щоб я став християнином». Іншими словами: «Ти майже переконав мене, Павле, але не зовсім».

Чи не упустив чогось Павло? Насправді причина не в недостатній переконливості його проповіді, а в людині, яка відмовляється прийняти Ісуса Христа. У її небажанні покинути гріх.

Подивіться на Агріппу. Ось він сидить з великою пишністю в судовій палаті разом з воєначальниками і знатними громадянами, а біля нього — його коханка Верніка. Колись вона була одружена зі своїм дядьком Іродом, а після його смерті зійшлася з братом — Агріппою. Через деякий час вийшла

заміж за іншого, а потім знову повернулася до Агріппи. Історія розповідає і про інші безсоромні вчинки цієї жінки.

Цар до такої міри був під владою цього ганебного, жажливого гріха, що втратив всякий сором і не намагався навіть приховувати його. Його гріх сидів поруч із ним. Ось справжня причина того, чому Агріппа відмовився стати християнином. Причина не в Павлові, не в його проповіді, не в Євангелії, а в самому Агріппі. Йому не дозволяло стати християнином гріх, з яким він не хотів розлучатися.

Агріппу справді цікавили питання християнства. Коли Фест запропонував привести в'язня, то цар сам зголосився його послухати. Але коли перед ним відчинилися двері благодаті, цар прийняв остаточне рішення не входити в них.

Вічність — не на день чи на два, не на місяць чи рік, а навечно, назавжди! Ми не в змозі хоч найменшою мірою уявити весь жах вічності без Бога! Як і не знаємо, коли і як закінчиться наше земне життя. Тому Писання говорить: «Сьогодні, як голос Його ви почуєте, не робіть затверділими ваших сердець... Ось тепер час приймий, ось тепер день спасіння». Нам тільки залишається відчинити двері свого серця для Божого прощення.

Повнота Христова

«А з Його (Христової) повноти ми одержали всі, а то благодать на благодать» (Ів. 1:16).

Михайло
ПАНОЧКО
Старший єпископ
ЦХВЄУ

Усі ми відчуваємо швидкоплинність часу, що нестримно несе нас до берега вічності, але правда в тім, що не всі ми віримо в це. Слово Боже, непомилне й авторитетне для всіх християн джерело істини, ясно говорить про це. Звичайно, плин часу нам не зупинити, але розумно його використати ми можемо, і Бог дає нам такий шанс!

Ні одна книга у світі не несе такої мудрості, такої правди і любові, як Біблія. Дві тисячі років тому Бог послав Свого Сина на землю, щоб нам повернути втрачений зв'язок з Отцем Небесним, повернути втрачене щастя, а воно в Христі Ісусі!

«А з Його повноти ми одержали всі, а то благодать на благодать», – говорить апостол Іван. Щось особливе побачили учні Христа, щось набагато більше, ніж вони бачили і чули до цього часу. Після воскресіння вони побачили в Ісусі Божу повноту і зрозуміли, що вона належить всім людям! І тобі, дорогий брате, і тобі, дорога сестро!

Найперше учні побачили у своєму Господі повноту любові! Ніхто зі всіх святих Старого Заповіту не міг любити так, як любив Христос. Він з любов'ю навчав великі натовпи людей, з любов'ю відкрився самарянці, Його любов відчували діти і не могли зрозуміти апостоли. Ісус прощав з любов'ю, з любов'ю уздовлював сліпих, калік, прокажених. З любов'ю годував кількатисячні зібрання людей. Власне, любов спонукала Його вмити запилені ноги апостолів, які вели суперечку, хто з них буде найбільшим. Той, хто служив! Бо любов завжди хоче служити іншим.

Божа повнота любові особливо проявилася у Гетсиманському саду. «Хай буде воля Твоя, Отче», – звучала молитва у північній тиші. Його любові вистачило на всіх – і на тих, хто Його, невинного, видав

Пилату, і на тих, хто кричав зі злобою: «Розіпни Його, розіпни!». Вистачило і на тих, хто вбивав цвяхи в Його святі руки. А Христова молитва на хресті: «Отче прости їм, бо не знають, що роблять» – хіба це не доказ Його повноти?!

Ніщо з того, чого зазнав Ісус на землі від людей, – а це погордження, приниження, зневага, заздрість, наклепи, ненависть, злоба, плювання, бичування та розп'яття, – не змогло похитнути Його повноти любові, не змогло вичерпати її. І ця повнота любові Христової належить і вам. Вона адресована вам і готова вилитися у ваші серця Духом Святим. Тільки повірте в Нього, повірте в Його Слово, відкрийте перед Ісусом своє замучене та знедолене серце, і повнота Його любові поллється у вашу душу.

Господь дуже бажає наповнити наші серця Своєю любов'ю, щоб ми могли любити дружину, чоловіка, дітей, батьків та ближніх, любити свою країну. Любити так, як любив Він!

Власне, ця істина несе в собі великі переми в серці, у відносинах з ближніми. Ось чому Христос заявив, «що перша заповідь найголовніша», бо на ній стоять Закон і Пророки.

Друга істина – повнота Його благодаті на благодать означає повне спасіння людини, яка покалася й особисто увірвала в Ісуса Христа як у свого Спасителя. Це підтверджує апостол Павло у Листі до ефесян 2:8 та у Листі до Тита 2:11.

На жаль, багато людей, що звуться християнами, не мають впевненості у спасінні своєї душі, і це спонукує їх на бажання заслужити спасіння – ходінням до церкви, добрими ділами, постами, жертвами та іншими подвигами душі. І виходить так, ніби Христової повноті благодаті замало для нашого спасіння, а це не відповідає Святому Письму, де ясно сказано: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від діл, щоб ніхто не хвалився, то дар Божий!» (Еф. 2:8-9). Господь не потребує нашої праведності чи нашої святості. Він Сам хоче дати нам Свою праведність та Свою святість. Тільки віруймо!

Найбільше, чого Господь чекає від нас, – це просто віри в Його Слово, в повноту Його любові, повноту Його благодаті, яка має силу спасти душі наші: «Бо не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, переданого вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, як непорочного і чистого Ягняти» (1 Петр. 1:18-19).

Бог-Отець прийме кожного з нас ради Свого Сина Ісуса Христа. Власне, в Сина Свого Бог-Отець вклав всю повноту божества, всю повноту любові та благодаті, повноту мудрості, сили та влади, щоб через Нього ми були спасенні, освячені, примирені з Богом, усиновлені й запечатані Святим Духом.

Проблема багатьох християн у житті одна – вони не читають Євангелія не роздумують над його істинами, не відкривають свого серця перед Богом, сумніваючись у Слові Божім, і повнота Його благодаті проходить мимо, подібно до Ісуса, Який проходив мимо сліпого Вартимея. І якби Вартимей мовчав, не кликав Ісуса, він до смерті був би сліпим. Але, почувши від людей, що Ісус проходить мимо нього, він заголосив: «Ісусе, сину Давидів, змилуйся наді мною» (Лк. 18:38). Люди сварили на нього, вимагали, щоб він замовк, а він ще більше кричав: «Сину Давидів, змилуйся наді мною!». Ісус зупинився і зцілив його, повністю відновивши зір сліпому!

Ісус Той Самий і сьогодні. Він чекає на нашу молитву, наше звернення до Нього, і дуже хоче всім допомогти. Тому що повнота благодаті, яка захована в Ньому, належить всім – усім, хто увірує в Нього. Хай Боже благословення спочиває на вас!

Нехристиянські християни

«Я щодня відмовляю розарій і ще там різні «обов'язки»: коронку до Божого милосердя, коронку за душі в чистилищі і до семи страждань Пресвятої Діви Марії, літанію до св. Антонія Падуанського, до св. Ріти і до св. Юди Тадея – покровителя у справах складних і безнадійних. А ще належу до Товариства доброї смерті, Третього закону святого Франциска й до Братства святого скапулярія», – зізналась мені якась сусідка. «А Біблію ви читаєте?» – запитую. «Біблію? Біблію – ні, – децю здивовано відповідає. – На це у мене немає часу».

задоволення своїх потреб, натомість уважно слухання голосу Бога й виконання Його волі у нашому житті.

По-справжньому молитися – це значить стояти на сторожі свого серця, не прагнути нічого, окрім глибшого пізнання Ісуса Христа. Для цього Господь нам дав Святе Письмо, місце зустрічі з живим Богом. «Адже кожен, хто слухає оці слова й виконує їх, подібний до розумного чоловіка, що збудував свій дім на скелі» (Мт. 7:24).

Боже Слово допомагає зрозуміти, чого очікує від нас Господь, навчає по-справжньому любити, зауважувати власні гріхи і недосконалість, а в інших людях вбачати тільки добро. «Твоє слово – це світильник для ніг моїх і світло на мойй стежці», – вигукне псаломіст (Пс. 119:105).

«Я Святе Письмо не читаю. Я його тільки цілую», – зізналась мені якась ще одна знайома. Але ж саме вірність Божому Слову допоможе християнам не зректись віри у період переслідування і гоніння. Сьогодні ця вірність може стати й для нас гарантом нового життя, повного миру і гармонії. Адже винятково наша особиста зустріч з Воскреслим Господом визначає нашу належність до християн. Без цього усі інші релігійні практики – це тільки фольклор.

Ірина САШКО.
Кредо.

Думаю, в образі цієї побожної жіночки віднайде себе багато традиційних християн, котрим здається, що чим більше молитов вони відмовлять, тим ближче вони до Бога. Такі люди зазвичай накладають на себе тягарі, яких самі не в змозі рушити з місця, та й іншим впевнено радять робити так само. Молитва стає для них не «дружньою розмовою з Тим, про Кого знаємо, що Він нас любить» (Тереза Авільська) і не «зосередженням на Бозі» (Іоанн Златоустий), а нудним обов'язком, який треба виконати, щоб не стягнути на себе кару Господню і не мати докорів сумління.

У таких людей, здебільшого, все йде шкереберть: сімейне життя не складається, подружки на роботі та сусіди «якись не такі», а в серці немає спокою. Чи не про таких «нехристиянських християн» Ісус одного разу сказав: «Не кожен, хто до Мене говорить: Господи, Господи, увійде в Царство Небесне, але той, хто чинить волю Отця мого, що на Небі» (Мт. 7:21).

Християнська молитва передусім повинна бути актом любові. Виникати не з примусу чи обов'язку, але з особистого бажання і рішення. А ціль молитви – зовсім не егоїстичне

Дівчинку назвали Faith – «Віра»

Хейлі Вілліс залишилася жити всупереч усім прогнозам. Тому що її батьки вирішили, що не дадуть убити своє дитя.

За 20 тижнів до народження дівчинки лікарі діагностували у неї дефект мозкової трубки. Батькам ненародженої сказали, що плід не виживе. Однак дівчинка народилася живою і в належний термін. Попри це лікарі не давали їй далі жодних шансів. Її прогнозували щонайбільше два тижні життя.

Нині Хейлі минуло 10 років. Її батьки, Джеф і Лінель, запевняють, що вона – чудове дитя з чудовим даром: уміє викликати у всіх усмішку, «витягати зі шкаралупи» замкнених дітей. А ще вона ніколи не здається. Певно, так само, як її батьки.

Коли лікарі повідомили діагноз і стали переконувати Джефа й Лінель, що «найрозумніший варіант» – це перервати вагітність, ті зрозуміли, чого від них хоче Бог. «Я зразу ж усвідомила, що йдеться не просто про мене і Джефа, – згадає Лінель, – а про Бога, Який хоче явити Свою славу через цю дитину. І ми були готові до всього».

За місяць до народження Віллісі дали своїй дівчинці ім'я – Хейлі Віра.

«Ми назвали її так, бо вірили, що Бог збереже її по нашій вірі».

Джеф і Лінель познайомилися у Канзас-Сіті (штат Міссурі, США), в теологічній семінарії. Лінель готувалася стати місіонеркою, а Джеф вивчав служіння поклоніння. Він не з чуток знає, що таке «ніколи не здаватися». Народжений без кількох пальців на руках, він добре грає на барабанах, піаніно та гітарі.

Тому спочатку Віллісі здебільшого переживали про те, чи будуть у дитини всі пальці на руках і ногах. А почувши

страшну новину, стали молити Бога буквально про все: щоб побачити її оченята, почути її крик, щоб можна було її нормально годувати, щоб вона могла взяти своєю ручкою мізинець Джефа... Адже діти з цим страшним діагнозом іноді народжуються без зіниць, без носа чи рота (якщо мозкова грижа розвивається спереду, а не ззаду) і без будь-якої координації рухів.

«Коли новонароджену Хейлі дали мені погодувати, вона взяла ручкою мізинець Джефа, після чого в палаті залягла тиша, – розповідає Лінель. – Усі

знали, про що ми молилися, і тепер на власні очі побачили Божу відповідь на ці молитви».

Дефект мозкової трубки у Хейлі став причиною мозкової грижі, коли частина мозку, відокремившись, утворює власний мозковий мішок. Таким чином, дівчинка народилася без третини мозку, а той, що був, лікарі назвали «дезорганізованим». Віллісі від початку знали, що їм доведеться боротися за свою дитину. Лікарі не давали жодних надій на те, що вона виживе, і ніхто навіть не брався за операцію (шунтування), вважаючи це марною тратою часу (хоча немовля їло і спало, як усі нормальні діти). Однак хірургічне втручання було вкрай необхідне через сильний тиск на її мозок.

Нарешті, коли Хейлі було шість місяців, один хірург зважився її оглянути. На той час маленька вже вміла усміхатися. Вона усміхнулася лікареві, чим привела його в захват. Він зробив їй операцію – перше з численних хірургічних втручань. Потім дівчинка перенесла трепанацію черепа. Зазвичай у таких випадках операція триває шість-вісім годин, тому Віллісі були вражені, коли побачили хірурга, який вийшов з операційної за півтори години. «Я просто не вірю власним очам», – сказав лікар.

Хірурги зробили неможливе: закрили у черепній коробці отвір розміром із тенісний м'яч. Лікар не знав, що під час операції батьки маленької пацієнтки молилися словами 139-го псалма: «Кості мої не сховались від Тебе, я витканий був у глибинах землі! Мого зародка бачили очі Твої...» Ось Господь і «виткав», зростив кістки голови.

Нині Хейлі Віра навчається у третьому класі звичайної школи. З нею також займаються репетитори з читання й математики. Вона самостійно пересувається на візочку та з допомогою милиць. Має молодших сестер – Брінну Благодать (чотири роки) і Рослін Радість (три роки).

Лінель часто спілкується (через Фейсбук та особисто) з іншими сімейними подружжями, які почули складний внутрішньотрубний діагноз. Вона радить їм не поспішати з абортom, але віддати все у руки Бога і подивитися, що з цього вийде.

Оскільки випадок із Хейлі – це справжнє чудо, Лінель попереджає: «Навіть якщо ваша дитина виявиться не такою, як ви сподівалися, або навіть не виживе, то це не означає, що Бог не бажає явити Свою славу і звершити щось велике у вашому житті».

Цей урок Віллісі самі засвоїли десять років тому, коли вирішили не переривати вагітність, хоча становище було безнадійне. «Ми повірили, що Бог хоче щось зробити у нашому житті незалежно від того, виживе Хейлі чи ні, – пояснює Джеф. – Він дав нам мир і дозволив служити іншим людям».

Чи не став Фейсбук для вас богом?

«Повірити не можу! Вона досі не відповіла на моє повідомлення на «стіні»! Я точно знаю, що вона в онлайн. Минуло вже три години. Так, вона ігнорує мене!».

Звичне явище для всіх активних учасників соціальних мереж, зокрема, Фейсбука. І це лише одна з багатьох негативних емоцій, які ми відчуваємо, зареєструвавшись на цьому невинному, на перший погляд, соціальному сайті, який, однак, потихеньку вповзає в усі сфери нашого життя.

інакше ви тільки ускладните ситуацію. Навіщо вам зайвий раз нагадувати собі, що хтось виглядає так, наче в нього в житті все завжди прекрасно.

Не дозволяйте Фейсбуку мотивувати ваші дії. Навчіться спілкуватися з людьми так, щоб дорожити самими людьми, а не їх фотографіями. Буде просто чудово, якщо ви зможете проводити віртуальний час без того, щоб за допомогою гарних фото самостверджуватися і улещувати своє самолюбство.

Використовуйте інші засоби комунікації. Звичайно, можна просто підтримувати з друзями онлайн-спілкування, але чому б не зателефонувати їм? Чому б не зайти до них в гості? Чи навіть просто не написати від руки листа? Для ваших друзів таке урізноманітнення спілкування виявиться значно ціннішим, ніж напів-бездушні повідомлення на «стіні».

Опирайтесь надмірній залежності. У кожного можуть бути різні методи. Наприклад, не оновлювати свою сторінку, спілкуватися щоразу не довше десяти хвилин (або тільки час від часу). Це допоможе не робити самооцінку залежною від думки інших. До того ж ви отримаєте багато часу для реального життя.

Швидше за все, знадобиться деякий час, щоб «відліпитися» від Фейсбука і побороти марнолюбство. Можливо, ви навіть відчуєте біль, але повірте: ніяке «відривання» себе від віртуального спілкування вам не нашкодить! Це тільки принесе користь.

Важливо також усвідомити, що найголовніше вирішення ваших проблем — налагодити спілкування з Богом. Інакше, відмовившись від однієї психологічної миліції (Фейсбука), ви неодмінно знайдете яку-небудь іншу. Хто пізнав любов Господа і в чиему серці є впевненість в Ньому, тому не потрібні ніякі миліції.

Обман диявола

«Нарешті, мої брати, зміцняйтеся Господом та могутністю сили Його! Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських. Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби. Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого, і, все виконавши, витримати. Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведності, і взувши ноги в готовність Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже. Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю та молитвою за всіх святих» (Еф. 6:10-18).

Дуже важливо мати чисте і чесне серце перед Богом! Чисте — не означає досконале. Немає людини, котра б ніколи не помилялася. Чисте — означає серце, що покалося, серце, смиренне і відкрите для Господа.

Різні люди різного шукають в церкві. І хто що шукає, той те й знаходить. Шукаєш самореалізації — знайдеш її. Шукаєш кохану людину — знайдеш. Але, шукаючи всього цього, можеш не знайти найголовнішого — Христа. Натомість знайшовши Його, ти знайдеш усе. Ніколи не відділяймо від Христа жодну зі сфер свого життя!

Слово «диявол» у перекладі з грецької означає «наклепник, підбурювач». Слово «сатана» означає «обвинувач перед судом, противник, ворог». Ворог Бога, Його Царства і людського роду, спокусник. Ціль цього ворога відомо — вкрасти (благословенне життя), вбити (принести смерть без можливості спасіння), знищити (відправити на вічну загибель — у пекло) (Ів. 10:10). Цей ворог — душогуб споконвіку (Ів. 8:44). Він брехун і обманщик, який нічого не має і нічого дати не може. Тому він хоче вкрасти в нас те, що Бог створив для нас, що по праву належить нам.

Обман диявола полягає в тому, що він пропонує вічне помінати на тимчасове (спасіння — на гроші, на розваги, на гріх). Він також вміє давати відповіді, які в кінцевому підсумку відведуть людину від Бога, причому так, що вона й не помітить, як це сталося.

Він вміє майстерно спокушувати. Одного разу він спокушував Христа, пропонуючи Йому те, що в кінцевому результаті завадило би виконанню плану Божого.

Він завжди дає відповіді земні, але не духовні! Усі його відповіді ведуть до смерті і до прокляття. Тому треба навчитися своєчасно давати відсіч його справам спокусити нас і відвернути від Бога. Бо в одну мить, спокусившись, можна втратити все, що ти будував роками. Треба розуміти, що цей ворог хитрий і підступний і діє насамперед через наші думки. Тому навчимося їх контролювати. Діє він і через наше минуле, через наші слабкості. Як наслідок — депресія, нарікання, порожнеча, «нічого не хочу», «не можу», «все надоїло»; а ще — байдужість, егоїзм, гнів, роздратування, самоосуд, страх, замкнутість. У такому стані людина ще більше впадає в проблеми.

Запам'ятаймо: диявол не матиме над нами ніякої влади, якщо тільки ми йому цього не дозволимо, спокусившись тим, що він нам пропонує.

Пітьму царства темряви може розвіяти лише світло Євангелії. На жаль, дуже багатьох людей, які називають себе християнами, набагато більше цікавить те, що дає світ, ніж те, що пропонує і рекомендує Євангеліє. У цьому і полягає обман диявола.

Що ж робити? «Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, — то й утече він від вас» (Як. 4:7). Повна покора Богові — це єдиний шлях до життя, вільного від омані лукавого.

Єдиний, хто врятувався в Казанській авіакатастрофі

Звістка про катастрофу літака в Казані вразила всіх. Жакли-ва трагедія. Півсотні загинули людей різних національностей, віросповідань, діти, літні, цілі сім'ї й одиниці. Дуже відомі люди і зовсім звичайні. Перед смертю всі рівні. Усі, хто потрапив на рейс, загинули. На місці цих загинули міг би бути будь-хто з нас. Але в усьому цьому страхітті все одно залишилося місце для Божого чуда!

Пастор Олександр Величко з Мінська в день трагедії написав на своїй сторінці в Facebook: «Щойно дізнався, що літак, на якому я сьогодні повинен був прилетіти в Казань, розбився. У зв'язку з тим, що поїздка в Грузію зірвалася, я поміняв квиток на вчорашній рейс...»

Читаючи такі рідкі, розумієш, яка перевага — служити Богові! Чи був пастор Величко чимось кращий за загинулих? Не

нам судити. Але одне відомо точно: Бог спасає віруючих не тому, що вони чимось кращі, а тому, що вони — Його діти. «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати...» (Ів. 1:12) — так говорить Євангеліє.

У Біблії є історія, що розповідає про трагедію, яка сталася близько двох тисяч років тому в Юдеї, за часів земного життя Ісуса Христа. Тоді ввів Ізраїль говорив про подію, що забрала життя багатьох людей — у результаті падіння Сілоамської вежі загинуло 18 чоловік. Поки євреї сумували, сталася нова трагедія — римський прокуратор Понтій Пилат придушив кривавим способом повстання галілеян.

Євангеліє розповідає, що учням, які прийшли повідомити про це нещастя, Спаситель задав запитання. І Сам же на нього відповів: «Чи ви думаєте, що оці галілеяни, що так постраждали, грішніші були від усіх галілеян? Ні, кажу вам, та коли не покається, то загинете всі так! Або ті вісімнадцять, що башта на них

завалилась була в Сілоамі й побила їх, — чи думаєте, що ті винні були більше за всіх, що в Єрусалимі живуть? Ні, кажу вам; та коли не покається, то загинете всі так!» (Лк. 13:2-5).

Далеко не завжди смерть забирає тих, хто на це заслуговує. Але смерть не може забрати людей, які належать Тому, Хто сильніший за неї. Господь Ісус Христос воскрес із мертвих і переміг смерть.

Він і сьогодні спасає від смерті тих, на кого вона полює, Своїх дітей. І коли на цій землі відбуваються якісь катаклізми, катастрофи чи нещасні випадки, Бог намагається нагадати нам, що наше життя досить крихке і не все в ньому під нашим контролем. Він нагадує нам про Себе, щоб через покаєння і віру в Нього кожен здобув захист і спасіння.

Сергій КИРЕЄВ.

Христос зцілив від паралічу

Цей немолодий тібетець впевнений у двох речах: він знову може ходити; і це зробив Ісус

71-річний чоловік розповідає свою

історію зі слізьми на очах. «Ісусе, Ісусе, Ісусе, — повторює він, склавши долоні перед своїм обвітреним лицем і схиливши голову в молитві». Він помолився до Бога, і тепер може ходити.

Це сталося, коли віруючий тібетець Сонам Ломі познайомив цього літнього чоловіка зі своїми друзями — студентами Елізою Елліс і Алексіс Фрей, які служили волонтерами в Непалі.

Тоді дідусь був прикутий до ліжка — параліч скував все його тіло після того, як він потрапив під лавину в горах. Протягом трьох років він не міг поворухити ні рукою, ні ногою і весь час потребував сторонньої допомоги. Сонам і його друзі прийшли в скромний будиночок, де цей дідусь жив зі своєю дружиною, щоб

розповісти про Ісуса. Побачивши стан господаря дому, вони запропонували помолитися за нього.

Він згодився, і вони довго молилися. Дідусь ніколи не чув нічого подібного і попросив, щоб вони навчили і його так молитися.

Поступово до нього почала повертатися здатність рухатися. Спершу він зміг рухати руками. Він продовжував молитися, і незабаром зміг поворухнути ногами. Настав день, коли він встав і пішов.

«У мене не було ні грошей, ні ліків, ні лікарів, — зі слізьми на очах розповідає він. — Але в мене є Ісус, і Він зцілив мене.

Сьогодні цей тібетець — християнин. Як тільки до нього повернулася здатність

ходити, він почав відвідувати церкву Lhomi у своєму місті. Його дружина ще не повірила в Ісуса, але ходить на зібрання разом з ним. Поки триває служіння, вона сидить на вулиці і слухає проповідь. А зцілений чоловік готується прийняти водне хрещення.

Відтоді, як його накрило лавиною, минуло більше трьох років. Дідусь мріє про час, коли зможе повернутися у своє село, — туди можна дістатися лише літаком або на джипі, а пішки треба йти три дні.

«Я вірю, що незабаром зміцнію настільки, що зможу піти у своє село, — говорить він. — Я дуже хочу розповісти своїм односельцям про все, що зробив для мене Ісус».

А поки що його можна зустріти на вулицях Катманду, де він веде людей, які його слухають, не на вершину Евересту, але до Бога, Котрий зцілив його.

В Африці шість мільйонів мусульман щорічно приймають Христа

На Африканському континенті християнами стають щогодини семеро мусульман, щодня – 16 000 мусульман, щороку – шість мільйонів мусульман.

З цього приводу шейх Ахмед Катані дав інтерв'ю на каналі Аль-Джазіра. Відповідаючи на запитання диктора, шейх нагадав, що іслам був головною релігією Африки. Однак нині відсоток мусульман різко зменшився. На одного наверненого в іслам припадають тисячі тих, які стали християнами. Причому в областях, де виникають конфлікти і ведуться війни, навернення в християнство йде особливо високими темпами. У Сомалі цьому посприяв переклад Біблії на мову народу сомалі.

Шейх Салман Аль-Одеха також констатує той факт, що в Африці розгорнулася дуже сильна кампанія з поширення християнства. У Малаві мусульмани раніше становили 66% населення, а нині їх 17%. У Сомалі донедавна 100% населення були мусульманами, проте нині скрізь будуються церкви і діють місіонерські радіостанції.

До Марокко і Алжиру постійно приїжджають місіонери з Іспанії, де вони проходять навчання. Більшість із них – колишні мусульмани.

За словами ректора Ісламського інституту в Лівії, відповідального за релігійну освіту майбутніх імамів, частка мусульман в Африці стрімко скорочується. Число мусульман-арабів зростає лише за рахунок високої народжуваності, однак і серед арабів місія християнства приносить помітні плоди. Ректор стверджує, що становище критичне і незабаром іслам втрапить свою силу навіть в Північній Африці.

Особливо активно ведеться християнізація в Алжирі і Марокко серед берберів та інших етнічних груп Сахари. 70% християн в цьому регіоні – віком до 30 років. Найбільше впливає на молодь місіонерське телебачення, зокрема, телеканал Аль-Хайят з головним проповідником – коптським священиком Захарієм Ботросом.

У зв'язку з цим є підстави стверджувати, що моноліт ісламу починає давати сильні тріщини. За даними телеканалу Аль-Хайят, в Алжирі за рік приймають хрещення 10 тисяч осіб, у Марокко – до 45 тисяч, у Єгипті тих, хто готовий прийняти хрещення або вже прийняв його, – до мільйона осіб, а в Саудівській Аравії – близько 50 тисяч. Нещодавно

було повідомлено про групу імамів з однієї з близькосхідних країн, які таємно вивчають Новий Заповіт. Усі вони продовжують служити в мечетях.

Передачі Захарія Ботроса надзвичайно неприємні для мусульман. Він дуже ерудований і розтлумачує всі приписи мусульманської практики (наприклад, в ісламі вважається допустимим співжиття з дев'ятирічними дівчатками), надає пояснення щодо того, як влаштований мусульманський рай з гуріями. Постійно порівнює мусульманське вчення з Біблією.

У Нігерії, де процентне співвідношення мусульман і християн приблизно однакове, багато мечетей переходять на недільні служби замість служб у п'ятницю через побоювання масового навернення в християнство. Мусульмани уважно слухають християнські проповіді. За останні кілька років чотири нігерійські губернатори, які були мусульманами, стали християнами. Державна влада в Нігерії не заважає проповіді серед мусульман і навіть сприяє їй.

У Судані за останні три роки близько 800 тисяч мусульман перейшли в християнство.

Біблійне товариство Єгипту повідомляє про величезне зростання попиту на Біблії. Тільки за минулий рік продано 750 тисяч аудіокопій Нового Заповіту, 600 тисяч копій фільму «Ісус» і 500 тисяч копій Нового Заповіту. Для порівняння на початку 90-х років минулого століття продавалося тільки близько трьох тисяч копій фільму. Особливо активно в християнство навертається інтелігенція.

Така тенденція спостерігається не лише на Африканському континенті. В Ірані число формальних мусульман, які прихильні до християнства, вже сягає одного мільйона чоловік. В Індії 10 тисяч мусульман прийняли хрещення тільки за останній рік. У Малайзії 250 тисяч осіб офіційно подали заяву про вихід з ісламу. Насправді християн там набагато більше.

У Франції в християнство щороку навертаються близько 15 тисяч мусульман. І це тільки офіційна статистика, а ще дуже багато мусульман приховують своє розчарування в ісламі.

За повідомленнями газети «Таймс», у Великобританії близько 200 тисяч чоловік перейшли з ісламу в християнство.

Мусульманський професор Ільяс Ба Юнус провів дослідження, яке показало: 75% американців, що приймають іслам (всього таких приблизно 20 тисяч на рік), протягом трьох років розчаровуються в ньому.

Іслам – релігія насильства

Сьогодні в Західній Європі та Америці іслам репрезентують як релігію миру і толерантності. Однак це неправда. Таке твердження суперечить доктрині самого Корану про джихад (священну війну). Існують мирні мусульмани (ті, хто не практикує свою релігію, або ті, які приховують своє правдиве лице), але не існує мирного ісламу.

Іслам виник у VI столітті. Його засновником вважається пророк Магомет (570-633), який жив у місті Мекка (Аравія). Одного разу йому начебто з'явився архангел Гавриїл і передав істинне вчення Аллаха. Під час так званих об'явлень Магомет чув різні голоси, падав у конвульсії, пінився, а ще його сильно боліла голова.

У тому, що він вибраний Аллахом, його переконала дружина. Через три роки він почав проповідувати нове вчення серед мешканців Мекки. У результаті його прогнали геть, і він втік у сусіднє містечко – Медіну, де за допомогою війська захопив міську владу. Згодом послідовники Магомета вістряли мечом поширили іслам по всьому арабському світі. Нині це друга за кількістю шанувальників релігія у світі.

Священною книгою ісламу вважається Коран. На другому щаблі – «Хадіси», традиція ісламу, яка пояснює Коран, а також «Сунна» – збірник висловлювань Магомета, далі – «Таурет» (П'ятикнижжя Мойсея), «Забур» (Псалми Давида), «Інжил» (Євангеліє Ісуса). Але ці частини Біблії мусульмани вважають дуже перекрученими під час переписів та перекладів. Здебільшого їм не дозволяється читати ці книги Біблії, а якщо їх і цитують, то подають на свій лад.

На думку багатьох вчених, іслам – це не релігія у традиційному значенні, це політична ідеологія, мета якої – встановити державу з ісламською системою політичного і соціального устрою; питання віри – на другому плані. Таку державу називають халіфатом – державою, яка до влодиби Аллаха. Віра і політика в ісламі нероздільні.

Іслам – це абсолютне підкорення Аллаху через закон (Шаріат). Іслам виключає право людини на добровільний вибір. Шаріатом забороняється покидати ісламську віру. Згідно з Кораном мусульмани можуть в ім'я релігії обманювати і вбивати невинних людей.

Джихад – священна війна

«Меч, – сказав Магомет, – це ключ до неба і пекла; крапля крові, пролита за Аллаха, або ніч, проведена із зброєю, дають більше, ніж два місяці посту і молитви; тому, хто загине в битві, прощаються усі гріхи, і в день суду його будуть підтримувати крила ангелів і херувимів». Ось секрет успіху ісламу.

Що ж таке джихад? Насамперед це боротьба за повернення земель, які вже колись були під владою ісламу; але в широкому розумінні це і війна проти всіх невірних. Джихад вважають також шостим стовпом ісламу. Перші п'ять – це: шахад – визнання ісламської віри; намаз – молитовна практика; милостиня для бідних мусульман; Рамадан – піст (піст на честь Аллаха, але не боротьба з пристрастями); і нарешті паломництво у Мекку (тут присутні елементи поганства – у жертву приносять верблюдів, овець тощо).

Іслам завжди поширювався мечем. Війна з невірними узаконена в Корані. Згідно з ісламом світ поділяється на: землю ісламу (землю миру) та землю

війни (землю геноциду). Тому всі мусульманські народи мають конфлікти з сусідами, які не є мусульманами. Вже через 21 рік після смерті Магомета мусульмани завоювали територію, що дорівнювала території Римської імперії.

Перша хвиля експансії почалася у VII столітті завоюванням північноафриканських провінцій та частини Іспанії з центром у Кордові. Друга хвиля – у IX столітті в напрямку на схід: Персія,

Афганістан та велика частина Індії. Третя хвиля експансії, XI століття, – це завоювання Візантійської імперії, Сербії, Київської Русі – аж до 1683 року, коли відбулася битва під Віднем.

Як реалізується джихад? Через місію, війну, теракти, отруєння колодязів, поширення наркотиків (80% торгівлі наркотиків припадає на Афганістан і Пакистан), еміграцію. Емігрувавши у країни Європи та Америки, мусульмани, поки їх там меншість, борються за свої права, говорять про толерантність,

масово залишають ці держави перед утисками та загрозою смерті з боку мусульман.

Чому іслам кидає такий виклик нормам західного суспільства і християнству? Насамперед він претендує на те, що є останнім посланням Бога до людства. Розглядаючи історичний розвиток ісламського світогляду, ми розуміємо, що всім християнам сьогодні кинута серйозний виклик. Нам потрібно не тільки забезпечити себе теологічними аргументами, які доводять,

що це ніяке не останнє послання Бога до людства. Нам необхідно проаналізувати своє свідчення Слова Божого, ясно вказуючи на те, що мусульманська віра ставить під сумнів всі основні принципи християнства: достовірність Біблії, Трьохлітність, божественну природу Ісуса Христа, розп'яття на хресті, воскресіння і споконування гріхів.

Нам потрібно також уважніше поставитися до історії перших трьох століть християнської епохи, коли бути християнином – означало відокремити себе від зіпсованого язичницького середовища і водночас намагатися впливати на це середовище словом і ділом, засвідчуючи: Ісус – Господь.

Вдумливо читаючи Слово Боже, ми приходимо до висновку, що на цьому етапі світової історії місіонерське служіння у світі в цілому і в мусульманських країнах зокрема повинно заторкнутися кожного члена церкви. Розмежування між місіонерською діяльністю у себе в країні і за кордоном застаріло.

Як члени Тіла Христового, ми повинні бути невинними трудівниками на ниві нашого Господа. Нам дарована велика Звістка, і ми повинні поділитися нею з людством. Щоб побачити те прекрасне майбутнє, яке описав колись апостол Іван: «Потому я глянув, і ось натовп великий, що його зрахувати не може ніхто, з усього людства, і племен, і народів, і язиків, стояв перед престолом і перед Ангелом, зодягнені в білу одягу,

мир та справедливість. Коли ж вони стають більшістю і беруть верх у владі, усе різко змінюється. Приклади цього – Єгипет, Ірак та Нігерія, де християни

а в їхніх руках було пальмове віття. І зивали вони гучним голосом, кажучи: Спасіння нашому Богові, що сидить на престолі, і Ангелів» (Об. 7:9-10).

Мусульмани у світі

На землі нині проживає 7 млрд. 68 млн. 608 тисяч людей. І з них 1 млрд. 757 млн. 293 тисячі – мусульмани. Отже, практично кожен четвертий житель планети – прихильник ісламу (точна цифра – 24,86%).

Найбільше їх в Азії (1 млрд. 179 млн.), далі йдуть Африка (більше 518 млн.), Європа (близько 50 млн.), Північна і Південна Америки (понад 10 млн.), Австралія та Океанія (0,7 млн.).

У 39 країнах мусульмани становлять переважну більшість населення (понад 80%). Ще в 13 державах прихильники ісламу є більшістю (50-79%). У 15 країнах мусульмани відіграють значну роль (20-49%). В ролі впливової меншості виступають в 33 державах (5-19%). У 40 країнах вони становлять меншість (1,0-4,9%). У 57 державах представлені окремі ісламські громади (менше 1%).

Варто зазначити, що чисельність мусульман у світі зростає досить високими темпами завдяки високій народжуваності серед традиційних мусульманських народів та значній еміграції представників ісламських країн.

Найвища свобода

● СВИДЧЕННЯ

«Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм»

(Мт. 11:28-29).

Виріс я в невірній сім'ї і вважав Бога вигадкою для темних, необізнаних людей. Я був здібним до навчання, але фальш і лицемірство деяких шкільних вчителів та показовість радянської системи освіти мене відвернули від навчання. А замість того захопили крута романтика та ідеальний образ благородного героя-злочинця.

Мораль вулиці, її закони і цінності стали моїми, ними я розпочав жити і в них утверджуватися. У результаті вже в 16 років опинився на лаві підсудних...

П'ять років я провів за ґратами. За цей час багато зрозумів, побачив тюремне життя без прикрас, і ореол «крутої» романтики розвіявся, як дим. Коли я вийшов на волю, то вже не хотів повертатися до злочинного життя. Мені хотілося чогось досягнути в цьому житті, матеріально збагатитися. І я розвинув бурхливу діяльність: вступив до престижного інституту, пішов на курси англійської мови і в автошколу. Знайшов невідконтрольну і добре оплачувану роботу. Крім того, займався дрібним бізнесом. Я не пив, не курив, займався спортом, енергії в мене було більш ніж досить. Зовні я був успішним, мав перспективу, наближався до досягнення своєї цілі. Здавалося, чого ще хотіти?

Проте в душі зростало незадоволення, мучила якась внутрішня пустота. Перша ейфорія від свободи і успіхів в новому житті минула. Я відчував, що мені чогось не вистачає. Але чого? На жаль, у той час я не знав, що пустоту в людському серці може заповнити тільки Бог, Творець, і почав заповнювати цю пустоту алкоголем. Це давало на деякий час ілюзію полегшення. Життя знову виглядало насиченим і цікавим. Але згодом ставало ще гірше. Випивши, я робився злим, агресивним, вчиняв необдумани вчинки. Довго так продовжуватися не могло. Демон, опановуючи мною через алкоголь, викичував зручності нагоди, щоб штовхнути в безодню. І незабаром цей момент настав...

Я повертався з весілля приятеля і був добряче п'яний. По дорозі зчепився з таким же п'яним чоловіком, як і я, зав'язалася сварка, під час якої він дуже грубо і брутально мене образив. Це мене сильно розгнівало, і я накинувся на нього з такою злістю, нібито в мене вселився сам сатана. Що було далі, пам'ятаю погано, уривками: лайка, удари, кров... Я не зрозумів тоді, що натворив. Коли наступного дня мене заарештували, я з жахом дізнався що, по-перше, я вбив людину, по-друге, цей чоловік виявився офіцером міліції, уповноваженим з карного розшуку.

Не можу передати, що мені довелося перенести після арешту. Це було пекло вже тут, на землі. У міліції мені мстили за смерть свого колеги. Але я не тримаю на них зла, мабуть, я заслужив і на більше. Нарешті період допитів закінчився, і мене відвезли до слідчого ізолятора. Там мене вже ніхто не чіпав. Я зітхнув з полегшенням, але ненадовго — незабаром для мене почалися терпіння набагато важчі від фізичних. Під час слідства я дізнався, що всіма правдами і неправдами мене хочуть підвести під «вишку» — присудити до смертної кари через розстріл. Я як міг так опирався, пробував навіть симулювати психічного хворого. Але все намарно, петля все тугіше затягувалася навколо моєї шиї.

Коли закінчилися слідство, мене звинувачували по чотирьох пунктах, за кожен з яких могли дати «вишку». Це було жахливо! Я, молодий (мені було тільки 22 роки), здоровий, повний енергії, сил і планів, міг скоро померти. Неможливість щось змінити приводила мене до відчаю.

Боявся я не стільки фізичної смерті (я розумів, що вона займе тільки мить), як того, що буде за нею: цієї жахаючої невідомості, яка — я інстинктивно це відчував — не принесе мені нічого доброго. Я дуже багато про це роздумував, пробував проникнути в таїну небуття. Одного разу з жахливою ясністю мені відкрилося, що зі смертю все не закінчується, тому що є загробне життя, інше буття. У цей момент я повірив, що є Бог, Суддя праведний, і мене, як вбивцю, Він відправить до пекла. Це відкриття сповнило мене жахом, я не хотів потрапити до пекла, хоч мав про нього неясне уявлення. Я розумів, що це страшне місце мук, де нема прощення.

На жаль, я тоді, практично нічого не знав про Господа Ісуса Христа. Який помер за мої гріхи і міг дарувати прощення, спасіння і життя вічне. Тому виходу не бачив. З кожним днем моя душа все глибше занурювалася у цю темряву, згасали

останні іскорки надії, і я вже відчував холодний подих смерті.

В один із днів, коли мені було особливо погано, я почув звук дзвонів невеличкої православної церкви, яка знаходилася неподалік від тюрми. Чув я його багато разів і до цього, але ніколи не звертав уваги. Але цього разу немов Сам Бог заговорив до мого серця. І я зі сльозами почав просити Бога простити мені і дарувати мені життя, обіцяв більше ніколи не грішити і не робити нікому зла. Після цього мені стало набагато легше, хоч я не знав, чи почув мене Бог, чи відповів Він мені. Але в душі ожила надія...

Суд тривав з перервами майже вісім місяців. Психологічно мені було дуже важко: суд, прокуратура, міліція — всі бажали моєї крові, а мені було дуже соромно перед людьми за те, що я наробив. Але Божий суд милосердніший від людського. Він відповів на мою молитву. І хоч люди бажали мені смерті, Бог розсудив по-іншому. Вирок — 15 років позбавлення волі в колонії строгого режиму. Я був дуже радий. Термін, звичайно, великий, думав я, але і він колись закінчиться. Головне, що я залишився живий.

Але я не знав Ісуса Христа і не мав Духа Святого, тому не мав сили і бажання жити так, як обіцяв Богу. Через півроку мене перевезли в зону. До цього часу я вже повністю жив минулим ґриховним життям: пив, курив, лихословив і грав у карти... За три місяці зробив багато порушень, декілька разів сидів в карцері... Я повністю забув про Бога і про свою обіцянку, і здавалося, Він забув про мене: навіть я Йому такий потрібен?

Але ні, Він пам'ятав про мене. «Бо кожен, хто покличе Господне ім'я, буде спасений» (Рим. 10:13). І ось одного разу двері нашої камери відкрилися, і до нас завели чоловіка, який прямо з порога сказав, що він — християнин. Цей чоловік нас дуже здивував. Ми ніколи не зустрічали в тюрмі віруючих. Оточили його і засипали питаннями про його віру. Але інтерес до нього скоро згас, а питання обернулися в насмішки. У всіх, але не в мене. Чим більше я його слухав, тим більше мене це цікавило. Мені здавалося, що він говорить про те, чого, сам того не розуміючи, я шукав все своє життя і був готовий слухати його без кінця.

Декілька днів ми розмовляли, не звертаючи уваги на насмішки співкамерників. Він свідчив мені про себе, розказував про Бога, про Христа і Євангеліє, читав з переданої йому Біблії. Це здавалося занадто гарним, щоб бути правдою, — прощення, оправдання, нове щасливе життя з Богом і вічність в раю. Невже це все можливе для такого великого грішника, як я?

Декілька днів я боровся з сумнівами, думав про труднощі, які можуть виникнути у віруючого, сумнівався, чи зможу я встояти. Але брат терпляче пояснював мені істину, підкріплюючи свої слова Писанням. І Слово Боже, живе і діяльне, перемогло всі мої сумніви, невіру і страхи. Вночі, коли всі спали, я звернувся до Бога, покаявся у своїх гріхах, прийняв в серце Ісуса Христа і попросив простити мені, очистити і змінити.

З кожним словом тягар спадав з мого серця. Коли я закінчив молитися, щось у мені змінилося, я став іншою — новою людиною. Неземна радість переповнювала серце. Брудна камера здавалася царським палацом... Господь наповнив моє серце любов'ю, і я любив усіх: друзів, ворогів, близьких і далеких, про всіх хотілося піклуватися, всім допомагати, робити добро. Ніколи в житті мені ще не було так добре. У цей день — день мого спасіння я вперше був по-справжньому щасливим.

Це було в жовтні 1993 року. Я ніколи не перестану дякувати Господу за те, що Він мене знайшов на самому дні цього світу, обвив Своєю святою кров'ю, відродив від смерті до життя і дав владу бути Його дитиною. Слава, честь, хвала і подяка Йому за все!

Господь чудесним чином змінив моє життя. І хоча труднощів, проблем, випробовувань достатньо, все це ніщо порівняно з перевагою пізнання Господа Ісуса Христа. Я маю найвищу свободу — свободу від рабства гріха, від страху смерті, від світу, тління і диявола. Звісно, мені ще дуже далеко до досконалості, але я вірю, що Той, хто розпочав в мені добре діло, виконає його аж до дня Ісуса Христа (Фил. 1:6).

Олександр БАТКІН.

Біблія і генетика лихослів'я

«Нехай жодне слово гниле не виходить із уст ваших» (Еф. 4:29).

Що таке лихослів'я, нікому пояснювати не треба. Це поняття як ніяке інше характеризує кричущу моральну деградацію нашого покоління. Якщо раніше лихослів'я було, головним чином, специфічною мовою злочинців, п'яниць, жінок легкої поведінки та інших осіб, що опустилися, то тепер все докорінно змінилося. У сім'ях, де немає належного виховання, батьки вільно лихословлять навіть у присутності дітей. Вживання брутальних слів стало звичним явищем. Малі діти, чуучи лайливу сварку батьків, засмічують і свою мову. А всяка шкідлива залежність спрямована на тілесне і духовне руйнування, і особливо це стосується дітей і молоді. Тому про шкідливі наслідки лихослів'я повинні знати не тільки дорослі, але й діти.

Лихослів'я має пряме відношення до духовного світу темряви. Воно вкоренилося в поганських культурах з дохристиянських часів. Лихослів'я завдає шкоди всім, хто його чує. Тут ми маємо справу з силою слова. Кого кличеш, той і приходить. Називаєш людину по імені — вона відгукується, кличеш ім'я Боже в молитві — Господь відповідає.

Коли вимовляються імена демонів, відзивається нечисть і супроводжує людину, яка лихословить. А понад усе на світі диявол старається утримати людей від спілкування з Богом через Біблію і молитву. Тому що Бог являє Себе людям у Своему Слові — Біблії.

Необхідно бути обережним у словах і знати, що людина, яка проклинає іншу, насправді накликає прокляття на себе. «Обернеться зло на його голову» (Пс. 7:17). Ми отримуємо те, чого бажаємо іншим. Ісус Христос сказав: «Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви» (Мт. 7:12).

Усе це знайшло підтвердження у науці. 17-літнє дослідження доктора біології І. Б. Белявського, до якого приєдналася велика група вчених, увінчалася не просто успіхом, але справжнім відкриттям. Ученим вдалося довести, що кожне вимовлене лихе слово дуже виразно впливає на людські гени. Результатом дії сили слова через певний час стає зміна генетичного коду людини, який стосується темпів старіння і терміну життя, і видозмінені гени передаються нащадкам. Дослідження довели, що у тих, хто говорить погані слова, дуже швидко виявляються зміни на клітинному рівні, що ведуть до різних захворювань.

У ході експерименту було доведено, що лайливі слова завдають шкоди тим, хто поруч. Вплив лихослів'я подібний до радіаційного опромінення, коли рвуться ланцюжки ДНК, розпадаються хромосоми. Тобто лайливе слово викликає мутації, аналогічні впливові радіації.

Не лише слово, але й лихі думки діють руйнівним чином. Заподіюючи зло наколишнім, лихослівник може не знати, що найбільшу шкоду він завдає саме собі і своїм нащадкам. Людські гени «чують» думки і слова, сприймають їх і фіксують у генетичному коді. Огидні слова негативно впливають на генетичний код лихослова, стаючи прокляттям, що визначає погану спадковість.

Таку ж руйнівну дію на людину та її генетику мають блуд, пияцтво, куріння, наркоманія, злочинство, брехня, насильство і жорстокість у всіх її проявах включаючи аборт, тобто все те, що Біблія іменує словом «гріх». Якщо злість руйнує, то просте добре слово, вимовлене з любов'ю, лікує. Чи не говорить про

це Біблія? «Дехто говорить, мов коле мечем, язик же премудрих — то ліки» (Пр. 12:18).

Особливо цілюще впливає на організм молитва: силою Божої благодаті виправляються дефекти спадкового матеріалу, відновлюються пошкоджені мутаціями ДНК, відбувається зцілення людини. Ось чому християнин, чуучи лихі слова чи відчувачи чийсь агресивний настрій, захищає свою душу молитвою, просить Божого захисту від сил темряви.

Біблія стверджує: кожен, хто вживає брутальні слова, зневажає Бога і себе самого, руйнуючи своє ество, своє здоров'я і свою долю. Лихослів'я — це тяжкий гріх. Апостол Павло конкретизує цей постулат і попереджає, що руйнується не тільки тимчасове земне життя, але й вічне. Смерть тіла — це перехід душі у вічність (Екл. 12:7). А у вічності тільки два місця: або ти з Ісусом на святих небесах (Фил. 3:20), або з дияволом в пеклі (Мт. 25:41-46). Вибір — за кожним. Так говорить Біблія.

Апостол Павло попереджає: «**Бо мусимо всі ми з'явитися перед судовим Христовим престолом, щоб кожен прийняв згідно з тим, що робив, чи добре, чи лихе**» (2 Кор. 5:10).

«Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолобці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижакі Царства Божого не впадкують вони!» (1 Кор. 6:9-10).

«Усяке подратування, і гнів, і лють, і крик, і лайка нехай буде взято від вас з усякою злобою» (Еф. 4:31).

«А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!» (Еф. 4:32).

Отже, генетична наука підтверджує те, чого навчає Біблія. Від будь-якого гріха, і від лихослів'я в тому числі, може звільнитися Бог, треба лише покаятися перед Ним і жити, виконуючи заповіді Ісуса Христа. Деградація нації і народу починається з нехтування Божими Заповідями. Бог — це джерело перемоги, щастя, радості, миру. Тільки у спілкуванні з Богом ми отримуємо Його силу. **«Господь дає мудрість, з Його уст — знання і розум»** (Прип. 2:6).

Мова людини не є чимось випадковим, це вибір (свідомий або несвідомий), що відображає стан душі. І яка людина, такі її думки, слова, вчинки і все її життя. І кінець її буде відповідним.

«Хто нікчемну душу має, то така ж у нього мова», — писала Леся Українка.

Тому говорімо з любов'ю, пам'ятаючи, що наші слова матеріалізуються, а думки — реалізуються.

Там, де ворожнеча, сіймо мир.

Там, де образа, сіймо прощення.

Там, де сумнів, сіймо віру.

Там, де безнадія, сіймо надію.

Там, де бзмоток, сіймо радість.

Там, де темрява, сіймо світло.

«Не обманюйтесь, Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!» (Гал. 6:7).

Отже, з чистоти думки і слова починається будь-яке істинне зцілення хворої на гріх людської душі. Будемо пам'ятати слова Ісуса Христа: **«Зо слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений»** (Мт. 12:37).

Підготувала Марія ПОХОДЖАЙ.

Богові наші гроші не потрібні?

«Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, — промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню та не виллю вам благословення аж надмір?» (Мал. 3:10).

Яке місце в нашому житті займає матеріальне служіння перед Богом? Дуже часто в людей складається думка, що Церква збирає побори з людей, а Богові наші гроші не потрібні. Він багатий і дуже щедрий, і Йому не потрібні наші скромні пожертви. «Тлінні фінанси нічого спільного з духовним світом не мають», — вважають деякі віруючі люди.

Але в Біблії знаходимо багато прикладів матеріального служіння Богові. Авраам (1 М. 14:20), Яків (1 М. 28:22), а потім і весь ізраїльський народ активно жертвували десятинами.

Десятинна — це «святиня», тобто відділена для особливої мети від загального прибутку частина, і належала вона лише

Господеві. Віддаючи десятину, ізраїльтяни виявляли цим свою вдячність Господу за Його щедрі благословення. Вони віддавали в оплату десятини зерно, вино, оливкову олію, фрукти, велику і дрібну худобу. А хто міг віддавати грішми (сріблом), повинен був додавати до загальної вартості десятини ще 20 відсотків від всієї суми для левитів.

Насправді ізраїльтяни повинні були приносити три десятини. Перша йшла на підтримку потреб служителів Божих, левитів і священників (4 М. 18:21, 24). Друга призначалася для проведення священних свят (5 М. 12:17-18; 14:23). Третя десятинна використовувалася для допомоги бідним, сиротам і вдовам (5 М. 14:28-29; 26:12-13). Перші два види збиралися щороку, третя десятинна виплачувалася раз на три роки. Отже, десятинна насправді становила 23 відсотки щорічного врожаю і приплоду домашньої худоби.

Але ми живемо в період Нового Заповіту і вільні від вимог Закону, скаже хтось. Та чи так це? Чи змінився незмінний Бог? Ні! Він вчора, сьогодні і навіки Той Самий! І це

Він сказав: «Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці...»

Вже років 20 у моїй Біблії лежить пожовтілий листок з календаря «Промінь світа» з такою історією: «Одного разу в дім молитви зайшов один чоловік. Він сказав, що є християнином, і попросив матеріальної допомоги. Коли його запитали, чи є він де-небудь членом місцевої церкви, то він відповів, що розбіжник на хресті ніде не був членом церкви, однак був спасений! Чи бере він участь де-небудь у вечері Господній? Розбіжник на хресті також не брав участі у вечері, однак був спасений! Чи жертвував колись на діло Боже чи місіонерство? І на це запитання прозвучала відповідь, мовляв, злодій на хресті не жертвував гроші Богові, але був прийнятий в Царство Небесне!

— Знаєш, друже, — сказав служитель церкви, — усе ж між тим злочинцем і тобою є велика різниця: він був злодієм, що помирав на хресті, а ти — живий злодій!».

А хто ми з вами перед Богом?

П. К.

«Рідна оселя»

Діти — найцінніший скарб, який Бог дарує батькам, Церкві і суспільству. Тому виховання дитини — найголовніший, найсвятіший обов'язок. На жаль, трапляються батьки, які не хочуть розуміти цього, тому що вони далекі від Бога. І в результаті діти ростуть сиротами.

Ми, християни, не можемо стояти осторонь. І саме тому в м. Тлумачі з ініціативи християнської місії милосердя «Добрий самарянин» та Івано-Франківської церкви християн віри євангельської 2005 року був створений Центр опіки дитини «Рідна оселя».

Сьогодні в «Рідній оселі» проживають 27 дітей-сиріт та дітей з неблагополучних сімей віком від трьох до по-

ловиною до 17 років. На їх утримання держава не витрачає ні копійки — ЦОД «Рідна оселя» функціонує лише за рахунок добровільних пожертв.

Якщо для вас милосердя — вимога серця і душі, діти будуть вдячні за ваші щирі пожертви, а Бог віддячить вам особливими благословеннями.

Дякуємо всім, хто вже відізвався на наше прохання, за щедрі пожертви.

Рахунок ЦОД «Рідна оселя»: р/р 26006000008735, в ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, ЄДРПОУ 26429864

Адреса: вул. Винниченка, 42, м. Тлумач, 78000, Україна; тел. (03479) 2-13-78, 2-23-78; факс (0342) 50-10-21; моб. 050 209-55-44; www.ridnaoselya.if.ua

Дорогі брати і сестри в Господі, шановні наші читачі!

Ось і закінчується 2013 рік. Рік непростий, але саме в скрутних обставинах по-особливому відчуваєш Божу присутність. Ми вдячні Господу за те, що дозволив нам бути вісником Його любові і благодаті і через газету «Вірую» багато людей могли по-новому пізнати Господа і Спасителя Ісуса Христа, зрозуміти Божий план спасіння, прийняти рішення жити з Богом і для Бога.

Попереду в нас чимало цікавого для вас, тож не забудьте передплатити газету «Вірую» на наступний рік.

УВАГА: вартість передплати не змінилася.

У 2014 році вартість пересилання становитиме:

**одного примірника газети — 60 грн. за рік;
19 примірників (0,5 кг) — 380 грн. за рік;
38 примірників (1 кг) — 580 грн. за рік;
78 примірників (2 кг) — 680 грн. за рік.**

Кошти можна переказати на рахунок:

26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»);

або поштовим переказом на адресу місії:

місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

Увага! Місія, окрім газети «Вірую», видає ще й часопис «За євангельську віру». Щоб уникнути непорозумінь, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте. А на квитанції про переказ коштів на наш рахунок **ОБОВ'ЯЗКОВО** вкажіть своє ім'я та прізвище.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)
ЧЕТВЕР — 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

ВІРУЮ

УВАГА!

Щонеділі о 8:00 та о 16:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52) Чекаємо вас!

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viryuu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі ПАІ (вікторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі ПАІ (вікторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ЗАПРОШУЄМО на служіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15 (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІКТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІКТОРОК — 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.; вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІКТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІКТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.; вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІКТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.; вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.; вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ.стрілців, 24 (зал військкомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІКТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;

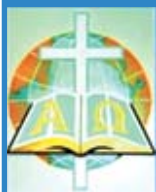
Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10, ВІКТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329) 735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)

Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 Metro Alto del Arenal,
C-2, C-7 Renfe El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 12 (179)
грудень 2013 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viryuu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не закликає поділяти погляди авторів.